

ДЖАНИН ФРОСТ

СРЕДНОЩЕН ЛОВЕЦ

КНИГА ПЪРВА

НА КРАЧКА ОТ ГРОБА

Превод
София Русенова

Издателство ИБИС
София

ГЛАВА 1

Заставах при вида на червено-сините светлини, проблясващи зад гърба ми, защото нямаше начин да обясня товара в каросерията на пикапа си. Отбих и затаих дъх, докато шерифът се приближаваше към прозореца ми.

– Здравсти. Нещо нередно ли има? – Гласът ми бе самата невинност, докато всъщност се молах с очите ми да не се случи нещо необичайно. *Овладей се. Знаеш какво става, когато се разстроиш.*

– Да, имате счупен стоп. Книжката и талона, моля.

Гадост. Навярно се бе случило, докато товарех каросерията. Тогава важна бе бързината, а не прилежността.

Подадох му истинската си книжка, не фалшивата. Той занасочва фенерчето си ту към документа, ту към лицето ми.

– Катрин Кроуфийлд. Ти си момичето на Джъстайна Кроуфийлд, нали? От Кроуфийлд Чери Орчард*?

---

* Cherry orchard – черешова овощна градина (англ.). – Бел. прев.

– Да, сър. – Любезно и невъзмутимо, сякаш нямах никакви грижи на главата.

– Е, Катрин, почти четири през нощта е. Защо си навън толкова късно?

Можех да му кажа истината за онова, което вършех, само че не исках да си навличам неприятности. Нито пък продължителен престой в усмирителна риза.

– Не можах да заспя, затова реших да покарам наоколо.

За мой ужас той отиде при каросерията на пикапа ми и насочи лъча на фенерчето към нея.

– Какво караш тук отзад?

О, нищо необичайно. Един труп, покрит с няколко чувала, и една брадва.

– Торби с череша от градината на дядо и баба. – Ако сърцето ми забиеше още по-силно, щеше да го оглуши.

– Наистина? – Той ръгна с фенерчето си изданината в найлона. – Едната е протекла.

– Не се притеснявайте. – Гласът ми се бе превърнал едва ли не в писукане. – Те винаги протичат. Затова и ги превозвам с този стар пикап. Вече са измърсили пода в червено.

Заля ме облекчение, когато полицаят приключи с проверката си и се върна при прозореца ми.

– И обикаляш с колата наоколо толкова късно, защото не можеш да заспиш? – На устните му се появи многозначителна усмивка. Погледът му се плъзна по тясната ми блузка и разрошената ми коса. – И си мислиш, че ще ти повярвам?

Намекът бе обиден и за малко да изпусна нервите си. Той си мислеше, че съм излязла, за да търся секс. Неизказаното обвинение, пре-

следващо ме вече в продължение на почти двадесет и три години, увисна помежду ни. *Същата си като майка си, нали?* Не бе лесно да си извънбрачно дете в толкова малък град, хората все още помнеха този факт с неодобрение. Бихте си помислили, че в днешното общество това не би трябвало да има значение, ала град Линклинг Фолс, Охайо, си имаше свои разбирания. И най-меко казано, бяха архаични.

С огромно усилие на волята овладях гнева си. Човечността ми имаше навика да се свлича като изкуствена кожа, когато се ядосах.

– Може ли просто да си остане между нас, шерифе? – Върнах се към невинното премигване. Беше проработило при мъртвеца отзад. – Обещавам да не се повтаря.

Шерифът пъхна палци в колана си, като че ли ме преценяваше. Огромният му корем обтягаше плата на ризата му, ала аз се въздържах от коментари относно обиколката на талията му или относно факта, че дъхът му мирише на бира. Най-сетне той се усмихна, излагайки на показ прогнил преден зъб.

– Прибирай се у дома, Катрин Кроуфийлд. И си оправи стопа.

– Да, сър!

Замаяна от факта, че ми се размина, форсирах двигателя на пикапа и потеглих. Отървах се на косъм. Следващия път трябваше да внимавам повече.

Хората се оплакват, че имат гадни бащи или пък кирливи ризи за вадене в семейството. Това важеше и за мен. Е, не ме разбирайте погрешно.

Невинаги съм знаела какво съм. Майка ми, единствената, посветена в тайната, не ми каза, докато не навърших шестнайсет. Израснах със способности, които другите деца нямаха, ала когато я разпитвах за тях, тя се ядосваше и не ми даваше да говоря за това. Научих се да задържам всичко в себе си и да крия различията си. За останалите хора бях просто странна. Нямах приятели. Обичах да скитам по късни доби и имах чудата бледа кожа. Дори баба ми и дядо ми не знаеха какво се крие в мен, както и онези, които преследвах.

Почивните ми дни вече протичаха почти еднакво. Отивах в някой от клубовете на разстояние три часа път с кола, за да работя. Обаче не така, както добрият шериф си помисли, а по съвсем различен начин. Пиех като смок и чаках да ме заговори някой специален. Някой, за когото се надявах, че впоследствие ще мога да го заровя в задния двор, ако преди това не ме убиеше. Правя това вече от шест години. Може и да си прося смъртта. Смешно, наистина, като се има предвид, че всъщност съм полумъртва.

Ето затова срещата със закона не ме спря да изляза следващия петък. Така поне знаех, че правя един човек щастлив. Майка си. Права си беше тя да им има зъб. Само се надявах ненавистта ѝ да не се насочи и към мен.

Силната музика в заведението ме блъсна като вълна, раздвижвайки пулса ми в собствения си ритъм. Внимателно си проправих път сред гълпата, търсейки усещането, което не можеше да се сбърка. Мястото бе претъркано, беше типична петъчна вечер. След като се мо-

тах наоколо в продължение на почти час, ме сполетяха първите жегвания на разочарование. Тук явно имаше само хора. С въздишка седнах на бара и си поръчах джин с тоник. Първият мъж, който се опита да ме убие, ми поръча това питие. Сега си го поръчвах сама. Кой каза, че не съм сантиментална?

От време на време ме заговаряха разни мъже. Нещо във факта, че съм сама жена, сякаш им крещеше: „Изчукай ме!“ Любезно и недотам любезно ги отпращах в зависимост от това, колко настойчиви бяха. Не бях дошла за среща. След първото ми гадже, Дани, никога повече не исках да излизам по срещи. Ако момчето бе живо, не ме интересуваше. Не е чудно, че дори нямах любовен живот, за който да говоря.

След още три питиета реших отново да обиколя заведението, понеже така или иначе не сполучих с поведението си на примамка. Бе почти полунощ и досега нямаше нищо друго освен алкохол, наркотици и танци.

В дъното на клуба бяха закътани сепаретата. Когато минавах покрай едно от тях, долових силно зареден въздух. Някой или *нещо* бе наблизил. Спрях и бавно се завъртях в кръг, опитвайки да определя посоката.

Зърнах темето на мъж, извън светлината и закриван от сенките, привел надолу глава. Косата му бе едва ли не бяла под проблясващото осветление, а кожата му бе гладка. Очертанията и извивките се превърнаха в черти, когато той вдигна поглед и забеляза, че го наблюдавам. Веждите му бяха подчертано по-тъмни от косата, която навярно бе светлоруса. Очите му също

бяха тъмни, прекалено дълбоки, за да отгатна какъв е цветът им. Имаше скули като изваяни от мрамор и идеалната му диамантено-сметанова кожа блестеше изпод яката на ризата.

Бинго!

Лепвайки изкуствена усмивка на лицето си, бавно запристъпвах с походката на пиян човек и се настаних на мястото срещу него.

– Здравсти, готин – рекох с най-съблазнителния си глас.

– Не сега.

Тонът му бе рязък, с отчетлив английски акцент. Премигнах глуповато за миг, мислейки, че вероятно *наистина* съм пила прекалено много и че не съм го разбрала.

– Моля?

– Зает съм. – Звучеше нетърпеливо и леко раздразнено.

В мен се надигна смущение. Нима се бях объркала? Само за да се уверя, протегнах ръка и прокарах лекичко пръст по неговата. Силата едва не заструи от кожата му. Не беше човек, безспорно.

– Чудех се, тъм... – запъвайки се в собствени те си думи, потърсих примамливи изрази. Честно казано, това никога преди не се бе случвало. Обикновено тези от неговия вид бяха лесна плячка. Не знаех как да се справя със ситуацията, така както щеше да го направи истинска професионалистка. – Искаш ли да се чукаме?

Думите изскочиха сами и аз се ужасих от себе си и от факта, че ги бях изрекла. Едва се въздържах да не затисна устата си с ръка, защото никога преди не бях употребявала *тази* дума.

След втория си отказ ми бе обърнал гръб, но сега ме погледна с развеселена усмивка. Тъмните му очи ме огледаха преценяващо.

– Лош момент, сладурче. Почакай до после. Бъди добро пиленце и отлитай, аз ще те намеря.

Отпрати ме с махване на ръка. Станах сковано и се отдалечих, поклащайки глава при този обрат на събитията. *Сега* как се предполагаше, че ще го убия?

Замаяна, влязох в дамската тоалетна, за да огледам външния си вид. Косата ми изглеждаше добре въпреки обичайния си стряскащ ален отенък, носех и късметлийската си блузка, която бе довела последните двама до гибелта им. Озъбих се на отражението си. Нищо не се бе залепило между зъбите ми. И накрая – повдигнах ръка и подуших подмишницата си. Не, не миришех лошо. Тогава какво имаше? Хрумна ми нещо. Възможно ли бе да е гей?

Зачудено се замислих над това. Всичко бе възможно – аз бях живото доказателство. Навярно можех да го наблюдавам. Да го проследя, щом той опита да свали някого, било то жена или мъж. Вече с взето решение, се отправих на-там с подновена решителност.

Беше изчезнал. Масата, край която бе седял, вече бе празна и от него нямаше и следа. С растяща настойчивост затърсих из околните маси, на дансинга и накрая в сепаретата. Нищо. Явно прекалено дълго се бях размотавала в тоалетната. Ругаейки сама себе си, се върнах на бара и си поръчах ново питие. Макар че алкохолът не размътваше сетивата ми, да пийна нещо, си бе занимание, а в момента се чувствах като ужасна неудачница.

– Красивите дами никога не бива да пият сами – каза един глас до мен.

Извърщайки се, за да отрежа натрапника, рязко застинах, когато осъзнах, че обожателят ми бе мъртъв като Елвис. Руса коса, с няколко оттенъка по-тъмна от тази на първия, тюркоазеносини очи. Еха, беше щастливата ми вечер.

– Всъщност мразя да пия сама.

Той се усмихна, разкривайки хубави равни зъби. *За да те захая по-добре, мила.*

– Сама ли си тук?

– Сама ли искаш да бъда? – Затрепках с мигли с престорена свенливост. Този нямаше да се измъкне, за Бога.

– Много ми се ще да е така. – Сега гласът му бе по-нисък, усмивката му – по-широка. Господи, те имаха чудесна интонация. Повечето можеха да работят на секс телефони.

– Е, тогава, сама бях досега. Но вече съм с теб.

Оставих главата си да се наклони флиртаджийски на една страна, като така оголих и шията си. Очите му проследиха движението ми и той облиза устни. *О, Боже, гладен е.*

– Как се казваш, прекрасна лейди?

– Кат Рейвън*. – Съкращение от Катрин, а фамилията бе заради гарвановочерната коса на първия мъж, който се опита да ме убие. Вижда те ли? Сантиментална съм.

Усмивката му стана още по-широка.

– Какво необикновено име.

Той се казваше Кевин. Беше на двайсет и осем, архитект, или поне така твърдеше. Кевин

се бе сгодил наскоро, но годеницата му го зарязала и сега той търсел добро момиче, с което да се установи. Слушайки историята му, едва успявах да не се задавя от смях с пиетието си. Ама че глупости. Сега оставаше само да извади снимки на къща с бяла дъсчена ограда. Разбира се, Кевин не ми позволи да си викна такси и изрази мнение, че било много грубо от страна на измислените ми от мен самата приятели да ме зарежат. Много мило от негова страна бе, че предложи да ме закара у дома и, о, между другото, преди това искал да ми покаже нещо. Е, значи ставахме двама.

Опитът ме бе научил, че бе много по-лесно да се отърва от автомобил, в който не е извършено убийството. Затова, когато той се нахвърли върху мен, успях да отворя предната врата на фолксвагена му и да избягам с престорени писъци на ужас. Бе избрал запустяла местност, повечето постъпваха така, поради това и не се притеснявах, че някой добър самарянин ще чуе виковете ми.

Последва ме с отмерени стъпки, доволен от непохватното ми клатушкане. Престорих се, че се спъвам, и захленчих за повече достоверност, когато той се приведе над мен. Лицето му се бе трансформирало, показвайки истинската му същност. Зловеща усмивка разкри горните кучешки зъби, които преди не бе показал, и предишните му сини очи вече блестяха с ужасна зелена светлина.

Залазих на четири крака и успях да скрия движението на ръката си, която се плъзна в джоба ми.

* Raven – гарван (англ.). – Бел. прев.

– Не ме наранявай!

Той коленичи и стисна тила ми.

– Ще боли само миг.

И тогава аз нападнах. Ръката ми се стрелна в отработено движение и оръжието, което стисках, прониза сърцето му. Извих го няколко пъти, докато устата му се отпусна и светлината в очите му угасна. Избутах го от себе си и обърсах кървави ръце в панталоните си.

– Прав беше. – От усилието бях останала без дъх. – Боля само миг.

Много по-късно, когато се прибрах у дома, вече си подсвирквах. Все пак се оказа, че нощта не бе отишла напразно. Един се измъкна, но друг повече нямаше да дебне из мрака. Майка ми спеше в стаята, която споделяхме. На сутринта щях да ѝ разкажа. Това бе първият въпрос, който ми задаваше по време на почивните дни. *Залови ли някое от онези същества, Катрин?* Ами, да, залових! И всичко това, без да пострадам. Можеше ли да се желае нещо повече?

Всъщност бях в толкова добро настроение, че реших следващата вечер да се пробвам пак в същия клуб. В края на краищата в околността дебнеше опасен кръвопиец и аз трябваше да го спра, нали така? Затова и нетърпеливо се заех с обичайните си домакински задължения. С майка ми живеехме заедно с дядо и баба. Те бяха собственици на скромен двуетажен дом, някогашен обор всъщност. Изолираното място и неговите множество акри земя се бяха оказали полезни.

В девет вече бях излязла от вкъщи.

Отново беше претъпкано, бе събота вечер.

Музиката пак бе така силна, а лицата все така безинтересни. Първоначалната ми обиколка не доведе до нищо, разваляйки леко настроението ми. Насочих се към бара и не забелязах припукването във въздуха, преди да чуя гласа.

– Сега съм готов за чуването.

– Какво?

Извърнах се, с намерението възмутено да подпаля ушите на непознатата отрепка, и застинах. Това бе *той*. Изчервих се, като си спомних какво бях казала предната вечер. Явно и той помнеше.

– А, да, ами... – Е, как точно се очакваше да отговори на такова нещо едно момиче? – Ъм-м-м, едно питие първо? Бира или...

– Не си прави труда. – Той прекъсна знака, който давах на бармана, и проследи с пръст извивката на челюстта ми. – Да вървим.

– Сега? – Огледах се неподготвена.

– Да, сега. Промени си мнението ли, сладурче?

В очите му се четеше предизвикателство и някакъв блясък, който не разгадавах. Не исках да рискувам отново да го изпусна, затова грабнах чантата си и посочих към вратата.

– Води ме.

– Не, не. – Той се усмихна смразяващо. – Път на дамите.

Няколко пъти хвърлях поглед през рамо към него и го отведох на паркинга. Когато се озовахме навън, той ме загледа очаквателно.

– Ами докарай колата си и да тръгваме.

– Моята кола? Аз... аз... нямам кола. Къде е *твоята* кола? – Опитвах се да остана хладнокръвна, ала вътрешно бях уплашена. Това нарушаваше навиците ми и не ми се нравеше.

– Аз съм с мотоциклет. Ще ти хареса ли да се повозиш на него?

– Мотор? – Не, нямаше да стане. Нямаше багажник, в който да превоза тялото му, а нямаше намерение да го просна на кормилото и да пазя равновесие. Пък и не знаех как се кара мотор. – Ъм-м, нека вземем моята кола тогава. Ей там е.

Докато вървах към пикапа, си напомнях, че трябва да залитам. Надявах се да си помисли, че съм се наливала с алкохол.

– Причу ми се да казваш, че нямаш кола – вижна той след мен.

Спрях и се обърнах към него. По дяволите, така бях казала.

– Забравих, че е тук – излъгах нехайно. – Май пих прекалено много. Искаш ли ти да караш?

– Не, благодаря – бе незабавният му отговор. Поради някаква причина силният му английски акцент ме подразни.

Опитах отново с крива усмивка. Той трябваше да шофира. Оръжието бе в десния джоб на панталона ми, защото винаги досега бях сядала на мястото до шофьора.

– Наистина, мисля, че ти трябва да караш. Чувствам се замаяна. Не бих искала да ни блъсна в някое дърво.

Не мина.

– Ако просто искаш да протакаш за друга вечер...

– Не! – Отчаянието в гласа ми накара едната му вежда да се повдигне. – Искан да кажа, ти си толкова готин и... – Какво, мътните го взели, се

казва в такава ситуация? – Наистина, *наистина* искам да го направим.

Той потисна смеха си и тъмните му очи заблестяха. Над ризата си небрежно носеше джинсово яке. На уличните светлини скулите му изглеждаха още по-изсечени. Никога преди не бях зървала толкова идеално изваяни черти.

Изгледа ме от глава до пети, а езикът му проследи вътрешната линия на долната му устна.

– Добре тогава, да тръгваме. Ти ще караш.

Без да каже и дума повече, той се качи в пикапа и се настани на мястото до шофьора.

Оставена без друг избор, седнах зад волана и потеглих, насочвайки се към магистралата. Минутите се изнизваха, ала аз не знаех какво да кажа. Тишината беше изнервяща. Той не говореше, но усещах как очите му се стрелкат към мен. Накрая не издържах и зададох първия въпрос, който ми дойде на ума:

– Как се казваш?

– Има ли значение?

Погледнах надясно и срещнах очите му. Бяха толкова тъмнокафяви, почти черни. В тях отново се четеше онази хладнокръвна нотка, почти като неизказано предизвикателство.

Беше смущаващо, най-малкото. Всички останали винаги бяха бърборили с готовност.

– Просто исках да знам. Аз съм Кат. – Слязох от магистралата и завих по черен път, водещ към езерото.

– Кат*, хм-м-м? Мен ако питаш, си по-скоро Котенце.

* Cat – котка (англ.). – Бел. прев.

Извърнах рязко глава и го изгледах ядно.
 – Името ми е Кат – твърдо повторих. – Кат Рейвън.
 – Както кажеш, Котенце.
 Натиснах рязко спирачките.
 – Проблем ли имаш, господине?
 Тъмните вежди се повдигнаха.
 – Няма никакъв проблем, сладурче. Тук ли спираме? Тук ли искаш да се чукаме?
 Ето го отново онова досадно изчервяване, предизвикано от неговата безцеремонност.
 – Ъм, не. Малко по-нататък. Там е по-красиво.
 – Насочих колата по-навътре сред дърветата.
 Той тихо се засмя.
 – Обзалагам се, че е така, сладурче.
 Когато пикапът спря на любимото ми място, се озърнах към мъжа. Той седеше точно както и преди, неподвижно. Нямаше начин да премина към изненадата в панталона си, не още. Прочистих гърло и махнах към дърветата.
 – Не искаш ли да идем навън, за да... се покатим? – Беше странна дума, но бе много по-добра от *чукаме*.
 Преди да ми отговори, мълниеносна усмивка озари лицето му.
 – О, не. Тук. Обичам да го правя в кола.
 – Ами... – Мътните го взели, сега какво? Това нямаше да сработи. – Тук няма много място. – Понечих да отворя вратата си.
 Той дори не помръдна.
 – Има достатъчно място, Котенце. Аз ще остана тук.
 – Не ме наричай Котенце. – Гласът ми бе по-остър, отколкото повеляваше романтиката, но

бях истински вбесена. Колкото по-скоро умре-ше, толкова по-добре.
 Той просто ме игнорира.
 – Свали си дрехите. Да видим какво можеш да покажеш.
 – *Моля?* – Това вече беше прекалено.
 – Няма да ме чукаш с всичките си дрехи, нали, Котенце? – подигра ми се той. – Е, предполагам, че можеш да махнеш поне гащичките си. Хайде. Цяла нощ ли ще се мотаеш.
 О, как щях да го накарам да съжалява. Надявах се, че ще го боли зверски. Погледнах го с усмивка на превъзходство.
 – Ти пръв.
 Той се ухили отново и показа човешки зъби.
 – Свенливо птиче си, а? Не бих предположил, така както ми се натискаше и направо дойде да си го поискаш? Ще го направим едновременно.
Копеле! Това бе най-мръсната дума, за която се сетих, и си я повтарях наум, докато предпазливо го наблюдавах, разкопчавайки джинсите си. Той безгрижно разкопча колана си, панталоните и свали ризата си. Движението му разкри стегнат блед корем, без окосмяване, с изключение на мястото, което срещаше слабните му.
 Отидох много по-далеч, отколкото когато и да било друг път. Толкова ме беше срам, пръстите ми трепереха, докато свалях джинсите си.
 – Виж тук, сладурче, виж какво имам за теб.
 Погледнах надолу и зърнах как плъзна ръка към слабните си, преди бързо да отвърна поглед. Колът бе почти в ръката ми, трябваше ми само още миг...

Свенливостта ми изигра лош номер. Когато се обърнах, за да не гледам слабините му, юмрукът му се стрелна с невероятна бързина и ме халоса по главата. Просветна светкавица, следвана от остра болка, и после настъпи тишина.

ГЛАВА 2

Сякаш нещо дълбаеше в черепа ми. Агониращо и бавно отворих очи, присвивайки ги заради ярко светещата лампа до мен. Слънцето направо бледнееше в сравнение с нея. Ръцете ми бяха вдигнати над главата, китките ме боляха, а болката в главата ми ме принуди веднага да се приведа и да повърна.

– Мисля, че видях котенце*.

Ироничният глас накара болката ми да изчезне сред прилив на ужас. Когато видях вампира наблизо, потреперих.

– *Видях! Видях!* Наистина видях котенце**!

Приключил с имитирането на пиленцето Туити, той се ухили неприятно насреща ми. Опитах да избягам и установих, че ръцете ми са оковани за стената. Краката ми също бяха приковани. Блузата и панталоните ми бяха изчезнали, оставяйки ме единствено по сутиен и бикини. Дори ръкавиците ми ги нямаше. *О, Боже!*

---

* Репликата е известна и често употребявана от птичето Туити по отношение на котарака Силвестър – анимационни герои от сериите на „Уорнър Бродърс“. – Бел. прев.

** Отново реплики на Туити – Бел. прев.

– Е, сега, сладурче, нека се захващаме за работа. – Шегите бяха оставени настрана и тонът и погледът му станаха твърди като гранит. – За кого работиш?

Това така ме изненада, че ми отне минута, преди да отговоря.

– Не работя за никого.

– Гламавщини. – Той така избълва думата, че не се налагаше да знам значението ѝ, за да се досетя, че не ми вярва. Извих се, когато се приближи.

– За кого работиш? – Този път заплахата бе по-силно изразена.

– За никого.

Когато ме зашлеви, главата ми се лашна назад. Сълзи напълниха очите ми, но ги задържах там. Щях да умра, но нямаше да се унижавам.

– Върви по дяволите.

Ушите ми моментално писнаха отново. Този път вкусих кръв.

– Още веднъж, за кого работиш?

Плюейки кръвта, яростно му изкрещях:

– За никого, задник такъв!

Той премигна от изненада, сетне се поклати на пети и се разсмя толкова силно, че ушите ми завънтяха. Възвръщайки самообладанието си, той се приведе напред, докато устните му не се озоваха на сантиметри от лицето ми. Кучешките му зъби блестяха на светлината.

– Знам, че лъжеш.

Гласът му бе шепот. Вампирът приведе глава, докато устата му не докосна шията ми. Стегнах се, молейки се да имам достатъчно сила и да не прося милост за живота си.

Хладният дъх бръсна кожата ми.

– Знам, че лъжеш – продължи той. – Защото снощи търсих едно момче. Когато го забелязах, видях с него да си тръгва същото красиво червенокосо момиче, което ме свалеше. Последвах ги, възнамерявайки да го изненадам, докато е зает. Вместо това наблюдавах как ти заби кол в сърцето му, и то какъв кол! – Той триумфиращо размаха модифицираното ми оръжие пред поразения ми взор. – Дърво отвън, сребро отвътре. Ето *това* се нарича качествен продукт, произведен в Америка! Пуф, и него вече го нямаше! Но с това не се приключи. Ти го хвърли в багажника и подкара към пикапа си, където отсече главата му и го зарови. Сетне се прибра, подсвирквайки си весела мелодийка. Как, по дяволите, направи това, а? Не работиш за никого? Тогава защо ето тук – той приближи нос до шията ми и вдиша – долавям нещо различно от човек? Слабо е, но не може да се сбърка. *Вампир*. Имаш шеф, имаш. Храни те с кръвта си, нали? Ставаш по-силна и по-бърза, но все пак си само човек. И ние, клетите вампове, така и не разбираме какво ни е сполетяло. Ние виждаме само... храна. – Той леко притисна пръст към препускащия ми пулс. – Сега, за последен път, преди да забравя обноските си, кажи ми *кой* е шефът ти.

Погледнах го със съзнанието, че неговото лице е последното, което някога ще видя. За кратко ме налегна горчивина, преди да я отпраят от съзнанието си. Нямаше да се оплаквам. Може би, може би светът щеше да се превърне в по-добро място заради онова, което бях на-

правила. Само на това се надявах и затова щях да умра, казвайки истината на екзекутора си.

– Нямам шеф. – Всяка дума бе отрова. Нямахше защо да бъда любезна. – Искаш да знаеш защо мириша и на вампир, и на човек? *Защото съм и двете.* Преди години майка ми отишла на среща с някого, когото смятала за добро момче. Той се оказал вампир и я изнасилал. След пет месеца съм се появила аз, преждевременно родена, но напълно развита, с куп странни способности. Когато най-сетне майка ми ми разказа за баща ми, аз ѝ обещах, че ще убивам всеки срещнат вампир, за да изкупя вината за случилото се с нея. За да направя така, че никой друг да не преживява това, на което е била подложена тя. Оттогава я е страх да излезе от дома си! Аз ловувам за нея и единственото, заради което съжалявам, че сега ще умра, е, че няма да отнеса повече от вас със себе си!

Гласът ми се извиси и почти изкрещях последните думи право в лицето му. Затворих очи и се подготвих за смъртоносния удар.

Нищо. Нито звук, нито замахване, нито болка. След миг надърнах и го видях да стои на същото място, където бе стоял и преди малко. Той потупа брадичката си с пръст и ме загледа с изражение на лицето, което можеше да се опише единствено като замислено.

– *Е?* – Страхът и примирението извисиха гласа ми до неузнаваемост. – Убий ме, нещастен кръвопиец!

Това ми спечели развеселен поглед.

– „Задник.“ „Кръвопиец.“ И целуващ майка си с тази уста?

– Не смей да говориш за майка ми, убицецо! Вашият вид няма право да говори за нея!

Подобие на усмивка се настани на устните му.

– Присмял се хърбел на щърбел, нали? Видял съм *теб* как убиваш. И ако онова, което ми казваш, е истина, то ти си като мен.

Поклатих глава.

– Изобщо не съм като теб! Вие всички сте чудовища, дебнете невинни хора и не ви пука за животите, които разбивате. Вампирите, които убих, ме нападаха – просто имаха лошия късмет, че бях готова за тях. Може и да имам малко от тази проклета кръв във вените си, но поне я ползвах, за да...

– О, хайде млъкни вече – прекъсна ме той с раздражения глас, който хората ползват, за да сгълчат някое хлапе. – Винаги ли говориш толкова много? Не е чудно, че гаджетата ти са посягали направо към гърлото ти. Не ги виня.

Зяпнах го, останала без думи. Вече абсолютно ясно проумях израза „да сипеш сол в раната“. Първо ме бе шамаросал звучно, сега щеше и да ми се подиграва, преди да ме убие.

– Не ми се иска да прекъсвам прочувствените ти излияния за останалите покойни вампири, но ще ме убиваш ли, или какво? – *Смели думи*, помислих си. Но пък поне не подсмърчах.

За по-кратък миг от нужния ми, за да мигна, устата му се доближи до препускащия пулс на врата ми. Всичко в мен замръзна, щом усетих съвсем ясно докосването на зъбите. *Моля те, не ми позволявай да прося за милост. Моля те, не ми позволявай да моля за милост.*

Той рязко отстъпи отново и ме остави трепе-

реша от страх и облекчение. Едната му вежда отново се повдигна насреща ми.

– Бързаш да умреш, а? Но не и преди да отговориш на още няколко въпроса.

– Защо мислиш, че ще го направя?

Усмивката му изпревари отговора.

– Повярвай ми, ще ти хареса много повече, ако го направиш.

Прочистих гърло и опитах да успокоя пулса си. Нямаше нужда да му звъня със звънчето за вечеря.

– Какво искаш да знаеш? Може и да ти кажа.

Леко му подсмивване стана по-широко. Хубаво бе да зная, че поне единият от нас се забавлява.

– Смело малко Котенце, не мога да отрека. Добре. Да кажем, че ти вярвам, че си рожба на човек и вампир. Това е почти невероятно, но ще се върнем на този въпрос после. Да кажем и че ти вярвам, че обикаляш баровете, за да дебнеш злите мъртви, за да отмъстиш за майка си. Остава въпросът откъде знаеш какво да ползваш, за да ни убиваш? Това не е обществена тайна. Повечето хора вярват, че доброто старо дърво ще свърши работа. Но не и ти. Да не би да искаш да ми кажеш, че никога преди не си имала вземане-даване с вампири, освен когато ги убиваш?

Насред всичко случващо се, настъпването на края на живота ми, и ужасяващия начин, по който щях да умра, аз изрекох първите думи, които ми хрумнаха:

– Имаш ли нещо за пиене тук? Нищо със сиреци обаче и нищо, което може да бъде класифицирано като 0-негативна или Б-положителна.

Той изсумтя развеселено.

– Жадна ли си, сладурче? Какво съвпадение. И аз.

С тези плашещи думи той извади манерка от якето си и притисна гърлото ѝ към устните ми, повдигайки съда. Окованите ми ръце бяха безполезни, затова стиснах със зъби манерката, за да си помогна. Беше уиски и ме изгори леко, докато се изливаше в стомаха ми, но продължих да гълтам, докато и последната капка не се плъзна в гърлото ми. Въздишайки, отпуснах захапката си и оставих манерката да падне в ръката му.

Той я обърна надолу, очевидно слисан от липсата на съдържание.

– Ако знаех, че си такъв смукач, щях да ти дам от евтино. Ще си заминеш с фанфари, а?

Свих рамене, доколкото вдигнатите ми нагоре ръце позволяваха това.

– Какво? Да не развалих вкуса си? Сигурна съм, че ще се обърна в гроба, разтревожена, че няма да съм ти вкусна. Дано се задавиш с кръвта ми, кретен такъв.

Това само предизвика още смях.

– В добра форма си, Котенце! Но стига протака. Откъде знаеше какво да ползваш, щом не ти го е казал вампир?

Отново последва поизкривено повдигане на раменете ми.

– Не знаех. О, прочетох стотици книги, а сигурно и повече за нашия... твоя вид, след като разбрах какво е баща ми. Написаното в тях се различаваше. Някои споменаваха кръстове, слънчева светлина, дърво или сребро. Всъщност извадих чист късмет. Една вечер някакъв вампир

се приближи към мен в един клуб и ме качи в колата си. Той, естествено, не можеше и да бъде по-мил, докато не опита да ме изяде жива. Взех решение, че или ще го убия, или ще умра, опитвайки се, а със себе си носех единствено голямата кама с форма на кръст. Свърши работа, въпреки че отне известно време. И ето ти, узнах за среброто. По-късно научих, че дървото не върши никаква работа. Сдобих се с хубав белег на бедрото, който само доказва това. Онзи вампир се смя, когато видя кола ми. Явно не се страхуваше от дървото. И веднъж, докато правех карамелизирани ябълки, ми хрумна да скрия среброто в нещо, което вампирите щяха да смятат за безобидно. Не беше кой знае какво. Повечето от вас са толкова заети да гледат врата ми, че не виждат как изваждам острото си приятелче. И готово.

Той бавно поклати глава, сякаш не разбираше. Сетне се вторачи с пронизващи очи в мен и избухна:

– Да не би да твърдиш, че проклетите ти карамелизирани ябълки и книгите са те научили как да убиваш вампири? Това ли ми казваш? – Закрачи с къси отсечени крачки. – Добре, че по-голямата част от младото поколение е едва ли не неграмотна, иначе всички щяхме да сме в голяма опасност. Дявол го взел! – Отмятайки глава назад, той се разсмя с плътен глас в истински пристъп на веселие. – Това е най-смешното проклето нещо, което съм чувал от десетилетия насам! – Все още кискайки се, той се върна при мен. – Как разбра, че е вампир, когато го видя? Знаеше ли, или се убеди чак когато той се е опитал да си устрои артериално парти?

Артериално парти? Ами и така можеше да се каже.

– Честно казано, не знам как узнах. Просто знаех. Като начало, твоят вид изглежда различно. Всички вие. Кожата ви изглежда... почти безплътна. Движете се по различен начин, някак по-целенасочено. И когато съм близо до вас, го усещам във въздуха, нещо като статично електричество. Доволен ли си сега? Чу ли, каквото искаше? – Отчаяно се опитвах да запазя куража си, ала не ми се удаваше. Да бъда груба, бе единственото, което ми оставаше.

– Почти. Колко вампири си убила? Не ме лъжи, ще разбера.

Присвивайки устни, се зачудих дали да не излъжа въпреки предупреждението. Дали нямаше да е по-добре, ако мисли, че съм убила едва двама? Навярно нямаше да има никакво значение. Щом можеше да разбере дали лъжа, вероятно можеше и да ми причини нещо по-лошо от това, да ме убие. Имаше толкова много неща, по-лоши от смъртта...

– Шестнайсет, включително приятеля ти от снощи. – Честността надделя.

– Шестнайсет? – повтори той невярващо, отново оглеждайки ме от горе до долу. – Очистила си шестнайсет вампира само с помощта на кола си и с шеметното си деколте? Срам ме е от вида ми, да.

– И щях да убия още, ако не бях толкова млада, за да влизам в баровете, които са ловни зони на вампирите, а да не говорим пък колко време изгубих, когато дядо се разболя. – Разлютих се. Приключих с опитите да не го разгневявам.

За едно мигване на окото той изчезна и ме остави да зяпам мястото, на което бе стоял допреди миг. Определено бе бърз. По-бърз от всеки вампир, когото бях виждала. Проклинах предишното си нетърпение. Де да бях изчакала следващия уикенд, за да изляза отново на лов. Де да бях изчакала.

Оставена сама, протегнах шия да се огледам и да видя къде се намирам. Като начало осъзнах, че май съм в пещера. Разнасяше се звук на капеща вода и бе тъмно дори за моите очи. Единствената лампа пръскаше светлина само в най-близкото ми обкръжение. Останалото бе чернота, истинска като кошмарите ми. Чух приглушено ехо от него в далечината, колко далече обаче – нямах представа. Съзряла възможността, стиснах с пръсти веригите, които ме приковаваха, и дръпнах надолу с всички сили. По веждите ми изби пот, краката ми се свиха от усилието и аз насочих мощта на всеки свой мускул към целта.

Металът задра в камъка, веригите издрънчаха от допира една в друга и тогава лампата внезапно угасна. Смехът от мрака ме накара да се отпусна пораженчески.

– О, съжалявам за това. Те не могат да бъдат изтръгнати. Не могат да се помръднат и на сантиметър – нито пък ти. Браво, че поне се опита. Омразно ми е да си мисля, че духът ти вече е пречупен. Нямах да е забавно, ако е така.

– Мразя те. – За да избегна хлипането, извърнах лице от мястото, където мислех, че стои той, и затворих очи. *Отче наш, който си на небесата! Да се свети Твоето име...*

– Времето изтече, сладурче.

... да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля...

Очите ми бяха затворени, ала усетих как той се приближи и се притисна в мен. Неспособна да го спра, дъхът ми заизскача на къси резки въздишки. Ръцете му се плъзнаха в косата ми и я пригладиха на врата ми.

... както на небето, тъй и на земята...

Устата му се склочи на шията ми, езикът му заигра в кръгове около пулса ми. Гърбът ми се притисна в стената, докато опитвах да изчезна в скалата, ала студеният твърд варовик не предлагаше никаква възможност за бягство. Усетих натиска на остри зъби върху незащитената си уязвима артерия. Душеше врата ми така, както гладен лъв души газела.

– Последен шанс, Котенце. За кого работиш? Кажи ми истината и ще те оставя да живееш.

– Казах ти истината. – Този тъничък шепот не можеше да е моят. Бушуването на кръвта в ушите ми бе оглушително. Още ли бяха затворени очите ми? Не, виждах слабо зелено сияние в мрака. Вампирски очи.

– Не ти вярвам... – Нежно казано, но ме посече като с тежка секира.

Амин...

– По дяволите, виж си очите.

Толкова дълбоко бях потънала в пламенната молитва, че не усетих кога се отдръпна. Той невярващо ме зяпна с отворена уста, от която се виждаха кучешките му зъби. Сега лицето му бе осветявано от новото зелено сияние на собствените ми очи. Вече и неговите кафяви очи носеха

този оттенък и еднаквите изумруденозелени лъчи свързаха шокираните ни погледи.

– Само виж проклетите си очи!

Стисна главата ми, сякаш щеше да изхвъркне. Все още замаяна от непосредствената близост, изломотих отговора си:

– Няма нужда да ги гледам. Виждала съм ги. Променят се от сиви на зелени, когато съм разстроена. Сега доволен ли си? Повече ли ще се радваш на вечерята си?

Той ме пусна, сякаш главата ми го опари. Отпуснах се на веригите си, адреналинът се стопи и остави замаяна летаргия на свое място.

Звукът от крачките му отекна в каменните стени.

– Дявол го взел, казваш истината. Няма друг начин. Имаш пулс, но само вампирите имат очи, светещи в зелено. Това е невероятно.

– Радвам се, че си развълнуван. – Погледнах го през косата си, която се бе спуснала по раменете ми. В почти пълната тъмнина видях, че той е истински развълнуван, стъпките му бяха пъргави и изпълнени с енергия, очите му изbledняваха от гладно зелено до пронизващо кафяво.

– О, това е идеално! Всъщност може да бъде полезно.

– Кое може да е полезно? Или ме убивай, или ме пускай да си ходя вече. Уморена съм.

Той се завъртя, усмихнат до уши, и отново включи лампата. Тя пръсна същата ярка светлина като преди, заливаща чертите на лицето му като вода. Изглеждаше призрачно красив под нейното сияние, като паднал ангел.

– Какво ще кажеш от думи да минеш към дела?

– Какво?

Да се твърди, че бях слисана, дори не можеше да се доближи до описанието на състоянието ми. Само преди миг бях на косъм от вечността, а сега той искаше да си играем на гатанки?

– Мога да те убия или да те оставя да живееш, но живеенето ще е придружено с условия. Изборът е твой. Не мога да те пусна да си вървиш без определени уговорки, защото просто ще се опиташ да ме понижиш с кола си.

– О, колко си бил досетлив. – Честно казано, не вярвах, че ще ме пусне да си вървя. Това вероятно бе номер.

– Виж – продължи той, сякаш не бях казала въобще нищо, – и двамата сме в един клоп, сладурче. Ти преследваш вампири. *Аз* преследвам вампири. И двамата си имаме причини, и двамата си имаме проблеми. Другите вампири могат да ме усещат, когато съм наблизко, и това прави пробуждането им с кола ужасно трудно. *Ти* обаче правиш така, че те да остават съвсем спокойни около тази твоя сочна артерия, но пък не си достатъчно силна, че да убиеш истински голяма риба. Е, може и да си победила неколцина новобранци, навярно не повече от двайсетинагодишни, най-много. Едва изпъзтели от пелените. Но опитен вампир... като мен... – Гласът му се снижи до язвителен шепот. – Мен не можеш да ме надвиеш дори и с двете си блестящи оръжия. Ще те надупча със зъбите си само за минута. Затова ти предлагам сделка. Можеш да продължиш да правиш онова, което най-много обичаш – да убиваш вампири. Но ще преследваш само онези, които търся и аз. Без изключения. Ти ще си примамката. Аз ще съм въдицата. Идеята е страхотна.

Това бе сън. Много лош, лош сън, който навярно ме е застигнал заради отравяне на черния ми дроб от многото джин с тоник. Ето ти сделка с дявола. И каква ли бе цената на душата ми? Той ме гледаше очаквателно и едновременно с това заплашително. Ако кажех „не“, знаех какво ще се случи. Задръж чашата, келнер, ще пия от бутилката! Време бе за пиене направо от врата ми. Ако кажех „да“, щях да вляза в съдружие с истинско зло.

Нетърпеливо затропа с крак по пода.

– Нямам на разположение цяла нощ. Колкото повече протакаш, толкова повече огладнявам. След минути мога и да променя мнението си.

– Ще го направя. – Думите се изстреляха от устните ми, без да помисля преди това. Защото, ако се бях замислила, никога нямаше да ги изрека. – Но и аз имам условие.

– Нима? – Това наново го накара да се разсмее. Ама че весел тип. – Не си в положение да поставяш условия.

Вирнах брадичка. От гордост или заради опасността, изберете си отговор сами.

– Просто те предизвиквам *ти* да минеш от думи към дела. Каза, че няма и минута да издържа срещу теб, дори и с двете ми оръжия. Не съм съгласна. Махни веригите, дай ми нещата и да видим. Победителят печели всичко.

Сега в очите му определено блесна искра на интерес и лукавата му усмивка се върна на устните му.

– И какво ще искаш, ако ти спечелиш?

– Смъртта ти – безцеремонно заявих. – Ако мога да те победя, нямам нужда от теб. Както и

ти се изрази, ако просто те оставя да си вървиш, ще започнеш да ме преследваш. Ако ти спечелиш, ще играя по твоите правила.

– Знаеш ли, сладурче – провлачи той, – както си с тези вериги, мога просто да си устроя приятно дълго пийване от вратлето ти и да се върна към обичайните си занимания. Доста насилваш късмета си, като ми предлагаш това.

– Не изглеждаш като някой, на когото ще му се понарави скучно лочене от окована артерия – дръзко го предизвиках аз. – Изглеждаш като тип, обичащ опасността. Защо иначе вампир ще убива вампири? Е? Съгласен ли си, или не? – Затаих дъх. Това бе моментът на истината.

Кръвопиецът бавно ме приближи и ме огледа от глава до пети. С повдигната вежда извади метален ключ и го разклати пред очите ми. Сетне го пхна в ключалката на оковите ми и го завъртя. Те се отвориха с щракване.

– Да видим какво можеш да покажеш – рече накрая. За втори път тази нощ.